

BAKA ISTVÁN

Aeneas és Dido

„Így hát a nagy ember
elhagyta Karthágót...”
(Jozsif Brodskij: Dido és Aeneas)

1

Dido, királynóm, nem látlak soha.
A hullámok meanderei kéken
futnak, mint Ariadné fonala,
s vezetnek új hazába, hol a népem

tán Minotaurusszá változik bús
nászunk után — miatt? —, hisz labirintus
bejáratául tárult szép öled,
s mi összebogozott, a gyűlölet

fonalaként fog visszagombolyodni
néped kezébe népemnek kezéből.
Találkozom hát véled újra — végül

együtt fogunk mi árnyékként bolyongni,
s a vér-izsamós csatatereken
is a vágytól síkos öled keresem.

2

Fanyar a búcsú? Fanyarabb a bor
s a borszín tenger, melybe rózsaujját
a hajnal mártja. Vérünk bárha forr,
jó tudni: fenn, Olimpuszon mi újság,

különben fuccs a bornak és a kéjnek,
és Gorgó-főt növesztenek az éjek,
ránk ég a virradat, mint Nessus-ing.
Irigyebbek a mi isteneink,

Dido, de késő lenne már cserélni.
Megnyugtató mégiscsak, hogy az égből
megüzenik gyakorta, hogy mitévő

^ legyek — nem kell a döntéstől se félni.
Máglyára lépsz, ha elhagylak? Na és?!
Nem én akartam — égi rendelés.

Mellettem alszik már Lavinia,
keményebb húsú, ifjabb, mint te voltál;
de az a tűz, amely a húsból oltárt
varázsol, benne nem lángolt soha.

Mindegy — csak szüljön, kéj nélkül foganva
teljen meg évről évre, mint a kamra!
Hideg szeműek s idegen, latin
beszédűek lesznek a fiaim.

Új — még kicsiny — hazámat isten óvja!
Miért fáj jobban Karthágó, mint Trója?
S bár oldalamról annyian kidőltek,

miért csak azt az egyet — hervatag
szépasszonyt: téged hívlak napra nap?
Dido, királynőm, gyűlölöm e földet.

